

De gebroken Rivaliteit

De gebroken Rivaliteit

Boek 3: de meiden van Marble

A.B. Kramer

Schrijver: A.B. Kramer
Coverontwerp: A.B. Kramer
ISBN: 9789465317151
© A.B. Kramer
2025

Inhoudsopgave

Proloog	Lucas
Proloog	Tiffany
Hoofdstuk 1	Tiffany
Hoofdstuk 2	Tiffany
Hoofdstuk 3	Lucas
Hoofdstuk 4	Tiffany
Hoofdstuk 5	Tiffany
Hoofdstuk 6	Tiffany
Hoofdstuk 7	Tiffany
Hoofdstuk 8	Tiffany
Hoofdstuk 9	Lucas
Hoofdstuk 10	Tiffany
Hoofdstuk 11	Tiffany
Hoofdstuk 12	Lucas
Hoofdstuk 13	Tiffany
Hoofdstuk 14	Lucas
Hoofdstuk 15	Tiffany
Hoofdstuk 16	Lucas
Hoofdstuk 17	Tiffany
Hoofdstuk 18	Tiffany
Hoofdstuk 19	Tiffany
Hoofdstuk 20	Lucas
Hoofdstuk 21	Lucas
Hoofdstuk 22	Tiffany
Hoofdstuk 23	Lucas
Hoofdstuk 24	Tiffany
Hoofdstuk 25	Samen
Hoofdstuk 26	Tiffany
Hoofdstuk 27	Lucas
Hoofdstuk 28	Lucas
Hoofdstuk 29	Tiffany
Hoofdstuk 30	Lucas
Hoofdstuk 31	Tiffany

Hoofdstuk 32 Lucas
Hoofdstuk 33 Tiffany
Hoofdstuk 34 Tiffany
Hoofdstuk 35 Lucas
Hoofdstuk 36 Tiffany
Hoofdstuk 37 Tiffany
Hoofdstuk 38 Tiffany
Hoofdstuk 39 Ryan
Hoofdstuk 40 Lucas
Hoofdstuk 41 Lucas
Hoofdstuk 42 Lucas
Hoofdstuk 43 Tiffany
Hoofdstuk 44 Samen
Hoofdstuk 45 Tiffany
Hoofdstuk 46 Lucas
Hoofdstuk 47 Tiffany
Hoofdstuk 48 Lucas
Hoofdstuk 49 Tiffany
Hoofdstuk 50 Lucas

Epiloog Tiffany
Extra Epiloog Lucas

Een bericht van Tiffany en Lucas.
Muzikale lijst

Nawoord
Werk in uitvoering

Proloog – Lucas

Een paar jaar geleden.

Het begon met een handtekening.

Een simpele krabbel onder documenten die al klaarlagen, keurig gestapeld op een tafel.

De ruimte was zo wit dat het pijn deed aan mijn ogen — alsof de muren elk geheim zouden terugkaatsen zodra ik het probeerde uit te spreken. Zelfs het glas water dat voor me stond smaakte metaalachtig, alsof het wist dat ik mijn keel ermee zou doorspoelen voor een leugen die te groot was om nog te ontkennen.

Het leek zo klein. Een handdruk van **Robert Kingsley** — zijn vingers stevig om de mijne, zijn glimlach strak genoeg om te snijden. Het soort glimlach dat niet uit vriendschap geboren werd, maar uit berekening.

Ik herinner me hoe mijn hand plakkerig voelde van nervositeit, terwijl de zijne koud en vastberaden bleef, alsof hij mij al in bezit had nog voor ik iets had gezegd.

Ik zei niets.

Ik deed niets.

Ik zette alleen mijn handtekening.

En toch wist ik, diep vanbinnen, dat ik op dat moment een grens overstak die ik nooit meer terug zou vinden.

Niet een lijn op papier — maar een lijn in mezelf. Eén die nooit meer uit te gummen viel.

Toen de eerste krantenkoppen verschenen, voelde ik nog geen alarm.

Ryan Kingsley: Onderzoek naar bedrog bij Kingsley Tech.

Het waren woorden die op papier bijna abstract leken. *Bedrog. Onderzoek. Kingsley.*

Ze stonden vetgedrukt boven de vouw van de krant, maar ik las ze alsof ze bij iemand anders hoorden — alsof ze over een man gingen die niets met mij te maken had. Ik had mezelf wijsgemaakt dat dit tijdelijk zou zijn. Een storm die wel zou overwaaien.

Maar stormen verdwijnen niet vanzelf. Ze vreten zich vast.

Ik herinner me de stilte die volgde. Dieper dan elk woord. Telefoons die normaal onafgebroken zoemden, bleven stil. Gesprekken stokten zodra ik langs liep. Blikken weken af, alsof men bang was dat ik in hun ogen de waarheid zou lezen die ze niet durfden uit te spreken.

Ik wachtte.

Maar niemand zei iets.

En ik ook niet.

Ik had de cijfers gezien. De audits die niet langer klopten. De verschuivingen die Ryan niet zag — of niet *wilde* zien.

Langzaam werd hij uit vergaderingen gedrukt, buitengesloten door onzichtbare lijnen die allang waren getrokken.

Sluipend. Systematisch.

Alsof iemand het schaakbord al had ingericht, en wij slechts toekeken hoe de pionnen bewogen.

En ik liet het gebeuren.

Robert keek me aan met die ogen die niets weggaven, alsof hij elke zwakke plek in mijn gezicht al had ontleed. Zijn stem klonk als een belofte én als een bevel:

“Je bent slimmer. Hongriger. Jij kunt dit leiden. Wacht niet langer in Ryan’s schaduw.”

Dat waren geen woorden van vertrouwen.

Het waren messen — glanzend, vlijmscherp, en druipend van impliciete schuld.

Ik voelde hoe mijn vingers trilden toen hij het mes in mijn handen legde.

En toch hield ik vast.

Ik vertelde mezelf dat ik het deed omdat ik moest.

Omdat iemand het moest doen.

Omdat ik anders zelf zou verdrinken in een oceaan die Robert allang in zijn macht had.

Maar de waarheid was eenvoudiger. Rauwer. Lelijker.

Ik *wilde* het.

Macht is verslavend. Erkenning smaakt giftig, maar eenmaal geproefd wil je meer.

Ik proefde het in elke vergadering.

In elke blik die nu op mij gericht was.

In elk knikje dat mij toeviel waar het ooit naar Ryan ging.

En tegelijk wist ik dat ik mijn ziel op afbetaling had gezet.

Ryan was sterk, zei ik tegen mezelf.

Ryan had altijd teruggeveerd, na elke storm, na elk gerucht, na elke aanval.

Maar toen ik hem daar zag — onder de felle lampen van de

persconferentie, ogen rood van slapeloze nachten, kaak
vergrendeld, lippen wit van ingeslikte woorden — wist ik dat ik
had gelogen.

Diezelfde ogen hadden ooit naast me gestaan in vergaderingen,
vol vuur en visie.
Nu waren ze dof. Gebroken.

Zijn blik vond de mijne, heel even.
En in die blik lag alles: het verraad, de vraag, het
onuitgesproken *waarom*.

Ik had geen antwoord.
Alleen stilte.

Want stilte is nooit leeg. Stilte is medeplichtig.
En medeplichtigheid laat vlekken achter die niet verdwijnen,
hoe vaak je je handen ook wast.

Ik dacht aan Ryan's stem, altijd net een fractie harder dan de
mijne in de vergaderzaal.
Aan hoe hij dossiers dichtklapte met de zekerheid van iemand
die wist dat zijn gelijk vroeg of laat bewezen zou worden.
Hoe stil het nu was zonder hem.

En ik dacht aan **Robert**, die zijn glas hief alsof het succes zelf
was — belangrijker dan het lot van zijn zoon.

De muren leken dichterbij te komen.
Elke witte wand in dat gebouw was een getuige.
Een oog dat me volgde.
Een oor dat mijn zwijgen noteerde.

Ik begon te begrijpen dat ik niet alleen een keuze had gemaakt.
Ik had een pact gesloten.
Niet in woorden, maar in daden.
Niet met inkt, maar met stilte.

De promotie kwam snel. Te snel.
De handdrukken. De felicitaties. De schouderklopjes.
Alles voelde hol, maar ik lachte. Ik knikte. Ik liet het applaus
over me heen komen alsof ik het verdiend had.

En toch wist ik dat ik niets gewonnen had.
Alleen verloren.

Het begon met een handtekening.
En het eindigde met alles wat daaronder stond.

Proloog – Tiffany

Oxford, Engeland

Ik dacht ooit dat ambitie een rechte lijn was.
Keurig afgemeten, geslepen door wilskracht en gepolijst door
privilege. Alsof je alleen maar genoeg moest willen, en de
wereld vanzelf opzij stapte.
Maar bouwen gaat niet zonder breken.

Oxford leerde me dat ambitie rommelig was.
Ze rook naar koude koffie en drukinkt, zat in vingers vol
inktvlekken, in nachten vol twijfel en ochtenden met rode ogen.
Hier was ambitie geen rechte lijn, maar een wirwar van kronkels
en haken — een pad waar je struikelde over de verwachtingen
van anderen en over je eigen schaduw.

Ik sloeg mijn wetboek dicht. De kaft, ooit stijf en glanzend, was
zacht geworden van gebruik; de bladzijden dun van eindeloos
herhalen. Mijn ogen prikten, mijn adem was onregelmatig. In
mijn inbox stond het zwart op wit:

Uw overstap is goedgekeurd.

New York.

De woorden gloeiden op het scherm als een belofte. Terug naar
de stad die me gevormd had — maar dit keer op mijn
voorwaarden.

Niet als *de zus van*. Niet als een voetnoot in iemand anders'
verhaal.

Maddox & Cole was geen gewoon advocatenkantoor. Het was
een bastion van macht, een glazen fort waar alleen de top één
procent van de top één procent binnenkwam. Daar lagen de

dossiers die oorlogen konden voorkomen of veroorzaken. Daar werden levens gebroken en gemaakt met een enkele handtekening.

Mijn uitnodiging om er binnen te stappen voelde als een kans om eindelijk te bewijzen dat ik meer was dan Tiffany Kingsley, kleine zus van Ryan, de boardroomfavoriet. Of Conors zogenaamd slimmere zusje, zoals mijn familie gekscherend zei — al proefde ik altijd de steek onder die grap.

En toch.

De waarheid woog zwaarder dan ik wilde toegeven. Ik ging niet alleen omdat ik wilde. Ik ging omdat ik moest. Hoe vlekkeloos mijn essays ook waren, hoe luid mijn simulatiepleidooien ook klonken — hier verstikte ik.

Drie jaar Oxford had me geleerd hoe het voelde om briljant te lijken en me toch leeg te voelen — alsof anonimiteit ook geen vrijheid bood.

Soms droomde ik dat iemand mijn dossier opensloeg en tussen de regels iets vond wat ik al lang probeerde te vergeten.

Ik werd wakker met mijn hart bonzend, mijn vingers klam, en elke keer weer beloofde ik mezelf dat ik sneller moest zijn. Slimmer. Onkreukbaarder.

Ik schoof mijn telefoon in mijn jaszak en stond op. Mijn hakken klakten over de stenen vloer van de bibliotheek, veel te luid in de stilte. Elke echo voelde als een tik op mijn borst, maar ik bleef lopen. Buiten kleurde Oxford zich in grijstinten: regenlucht, eeuwenoude gevels, een motregen die de wereld zachter maakte. De stad rook naar natte steen, naar geschiedenis die nooit helemaal opdroogde.

Drie jaar lang had dit alles van mij gevoeld.

Ik kende de hoekjes waar je goedkoop kon eten na middernacht, de geheime gangen van de bibliotheek, de geur van het gras in Trinity na de eerste regen.

Ik had hier vrienden gemaakt, medestudenten die net zo hongerig waren als ik. Soms had ik zelfs gelachen — echt gelachen — tussen de eindeloze debatten en disputen door.

Maar diep vanbinnen wist ik het: ik hoorde hier niet meer.

Oxford was nooit van mij geweest. Het was een podium waarop ik een rol speelde — Tiffany, de scherpe, welbespraakte Kingsley die alles onder controle had.

Een rol die werkte, tot de lichten uitgingen en ik achterbleef met de echo van mijn eigen leugens.

Ik hoorde thuis in New York.

Op de achtenveertigste verdieping, in een op maat gemaakt pak, tegenover mannen die twee keer zo oud waren en toch mijn gelijke.

Daar waar de inzet hoog lag, waar elke fout telde, waar de val dieper en de beloning groter was.

Waar ik eindelijk kon bewijzen — aan hen, en vooral aan mezelf — dat ik meer was dan mijn achternaam. Meer dan de fouten die ik ooit gemaakt had.

Ik bleef even stilstaan op de trappen van de bibliotheek.

Regen sloeg in fijne druppels tegen mijn gezicht.

Ik liet de kou mijn huid branden, alsof ze me wilde wakker schudden.

Een druppel gleed langs mijn kaak, zout van regen — of iets anders. Ik wist het niet.

Mijn schouders recht, mijn kin omhoog.

Het gewicht in mijn borst zakte niet weg, maar ik droeg het nu

met een vastberadenheid die ik hier had geleerd: bluffen, zolang het nodig was.

Een herinnering flitste door me heen:

Ryan die vroeger zei dat ik alles kon, zolang ik het maar hardop durfde te claimen.

Conor die me uitdaagde, soms plagerig, soms gemeen, alsof hij wilde testen of ik overeind bleef.

Hun stemmen zaten diep in me. Ze waren mijn startpunt, maar niet mijn eindbestemming.

Ik glimlachte flauwtjes, zonder dat iemand het zag.

“Tijd om naar huis te gaan,” fluisterde ik.

Niet naar het huis van vroeger.

Niet naar de diners waar mijn naam meer gewicht had dan mijn woorden.

Niet naar de kamers waar ik altijd de tweede stem was, de echo van iemand anders.

Maar naar het huis dat ik zelf zou bouwen.

Steen voor steen. Zaak voor zaak. Pleidooi voor pleidooi.

En dit keer zou niemand mijn naam voor me uitspreken — ik zou hem zelf verdienen.

Hoofdstuk 1 – Tiffany

Het gezoem van de motoren was constant.
Mijn gedachten waren dat niet.

Ergens boven de Atlantische Oceaan — ergens tussen wie ik ooit was en wie ik probeerde te worden — staarde ik naar het scherm voor me. Nog één uur tot de landing. Het blauwe licht flitste over mijn ogen. De film boeide me niet. Het enige dat bleef tikken, was de tijd.

Na vier jaar tussen Londen en Parijs ging ik terug naar huis. Niet voorgoed — lang genoeg om mijn laatste semester af te ronden en mijn stage te beginnen bij *Maddox & Cole*. Het soort advocatenkantoor waar je niet solliciteert, maar waar je wordt toegelaten. Waar de lat niet hoog ligt, maar zweeft — ergens boven het bereik van de meesten.

Ik streek mijn blouse glad — wit, foutloos gestreken, een zorgvuldig gekozen pantser. Donkere denim, net professioneel genoeg. Veilig. Een harnas waarmee je zowel de douane als een boardroom doorstaat. Alles aan mij was gecalculeerd: mijn houding, mijn stem, mijn kleding. En toch knaagde er iets onder dat gladgestreken oppervlak.

Ik wilde vooruitkijken. Naar Ryan en Conor, mijn rotsen. Naar Dominic en Darragh, mijn stiefbroers — even loyaal als intimiderend. Naar de skyline die ik al vier jaar alleen in foto's had gezien. Maar ergens onder die gedachten kroop altijd hetzelfde beeld omhoog.

Een keuken. Een storm.

Ik was vijf.

Mijn eenhoornpyjama nat van de tranen. De tegels ijskoud tegen mijn benen.

Mama hilde niet als een moeder. Ze klonk als een gewond dier — rauw, eindeloos.

Buiten sloeg de regen tegen de ramen. Binnen sloegen woorden harder dan vuisten.

Hij ijsbeerde. Schreeuwde dat hij niet bleef. Dat hij een andere vrouw had.

Dat zij een zoon zou krijgen waar hij wél trots op kon zijn.

Toen draaide hij zich naar ons om. Zijn ogen vonden mij, klein en trillend in Ryan's armen.

Eén seconde bleef zijn blik hangen — scherp en koud, alsof hij mij al jaren kende en tegelijk niet de moeite waard vond.

“Een waardeloze dochter.”

De woorden brandden zich vast, dieper dan alles wat daarna kwam.

Ik voelde hoe Ryan me vaster trok, alsof hij me kon beschermen door harder vast te houden.

Conor zat ernaast, stil, te jong voor zulke scherpe ogen.

De deur sloeg dicht.

Het huis beefde.

En de stilte die volgde, was zwaarder dan elk geluid.

Die woorden bleven hangen. Soms fluisterend, soms snerpnd, maar altijd aanwezig.

Ik knipperde, de herinnering wegduwend. Het scherm voor me toonde nog steeds dezelfde tijd: zevenenvijftig minuten tot landing.

Mijn hand streek opnieuw langs mijn blouse. Mijn harnas. Altijd dat harnas.

New York wachtte.

De late winterlucht beet toen ik de terminal uitstapte.

Mijn adem vormde wolkjes in de kou. Mijn hakken klikten over de stenen. Daar stonden ze — Dominic en Darragh.

Dominic, groot en onwrikbaar in zwart, een muur van spieren en discipline. Zijn aanwezigheid alleen al zette mensen een stap achteruit.

Darragh, nonchalant tegen een paal geleund, grijnzend alsof hij elk moment een caf  ruzie kon beginnen — en je daarna een drankje zou aanbieden. “Daar is ons prinsesje,” zei Dominic, en tilde me op alsof ik niets woog. Zijn armen waren stevig, en in die kracht lag alles wat ik tegelijk haatte en nodig had.

“Vier jaar is niet zo lang,” mompelde ik in zijn schouder. “Maar ik heb jullie ook gemist.” Darragh woelde door mijn haar alsof ik weer zestien was. “We dachten er al over om een privédetective op je af te sturen.” Zijn stem klonk luchtig, maar zijn ogen taxeerden me — alsof hij zeker wilde weten dat ik heel was.

“Alsof jullie me niet zouden kunnen vinden als jullie je best deden.”

Ze grijsden allebei terwijl Dominic mijn koffer pakte en richting zijn auto liep.

De rit naar Manhattan vulde zich met luchtig getreiter en updates over het familiebedrijf — casino's, clubs, en genoeg geheimhouding om een federale operatie jaloers te maken. Ze spraken over deals en namen die ik niet herkende, maar al snel ging het over Conor en Ryan. Over Oxford vroegen ze weinig. Ik gaf niets weg. Nog niet.

Toch voelde ik iets wringen. Het was fijn dat ze me beschermden, dat ze altijd paraat stonden — maar ergens diep in mij zat ook irritatie. Wanneer zouden ze me zien als gelijke, en niet als het meisje dat opgehaald moest worden?

“Welkom terug in de jungle,” zei Darragh toen ik uitstapte. “Bel ons als je back-up nodig hebt,” voegde Dominic eraan toe. Zijn toon luchtig, zijn blik bloedserieus. De portier begroette me met een knik — de Kingsley-bonus. In de lift stegen de verdiepingen snel, net als mijn zenuwen. Het getal 23 lichtte op. Toen 24. Mijn handpalm werd klam.

Voor Ryan's penthouse voelde ik opnieuw die mengeling van trots. Ik was hier al vaker geweest, maar iets was veranderd. De naam *Kingsley* opende nog steeds deuren, maar binnen rook het niet meer naar whisky en werkdruk — het rook naar iets zachts. Naar huiselijkheid.

De ruimte was licht, groter dan ik me herinnerde, en warmer. Op de bank lagen kussens in warme tinten, een plaid achteloos over de leuning gegooid. Er stonden tijdschriften op de salontafel — geen zakelijke rapporten, maar interieurbladen. En op het aanrecht: een kom fruit. Vers. Echt.

Ryan's wereld had nooit plek gehad voor dit soort details.
Tot nu.

Ryan kwam de grote leefruimte binnenlopen vanuit zijn gang.
“Tiffany,” zei hij, met die geruststellende grote broer-glimlach.
Zijn armen sloten zich om me heen. Zijn geur — een mengeling
van peper en hout — was vertrouwd en nieuw tegelijk.

“Je ziet er schitterend uit.”

“Dat zeg je alleen omdat je me vier jaar niet in hakken hebt
gezien.”

“Je wist altijd hoe je een entree moest maken.” Zijn stem was
warm, maar ik voelde ook iets anders. Trots — niet alleen op
mij, maar op het feit dat ik terug was. Dat ik eindelijk deel
uitmaakte van zijn wereld.

En toen verscheen Ruby.

Casual in cashmere en jeans, haar donker haar achteloos achter
één oor geschoven, een leren tas half open aan haar arm.
Ze bewoog op een tempo dat net niet bij de rest van de kamer
paste — open, vriendelijk, een beetje chaotisch. Haar blauwe
ogen glansden, maar dwaalden licht af, alsof ze meer voelde dan
ze echt doorhad.

Ze straalde een natuurlijke elegantie uit, maar er zat iets
onhandigs in haar rust. Een vrouw die haar geluk droeg als een
te grote jas — comfortabel, maar niet helemaal passend.

Ik begreep meteen waarom Ryan van haar hield.

En waarom Conor dat ook deed — al sprak niemand dat uit.

“Hi,” zei ik, en stak mijn hand uit.

“Welkom thuis,” antwoordde ze. Haar handdruk was stevig —
bijna te stevig. Een test, of misschien gewoon enthousiasme.

Er trok iets door me heen — bewondering, jaloezie, analyse.
Alsof ik haar moest ontleden om te begrijpen waarom ik me
kleiner voelde.

Ryan keek van haar naar mij.
Zijn blik zacht, maar ook scherp.
Alsof hij hoopte dat wij elkaar begrepen — of misschien bang
was dat we dat té goed zouden doen.

Ik glimlachte, al voelde het geforceerd.
“Je appartement is veranderd.”
“Ruby’s invloed,” zei hij, met een mengeling van trots en
verontschuldiging. Ze lachte zacht. “Ik kon het niet laten. Hij
had niet eens kussens.”

Ik keek om me heen — naar de warme tinten, de tijdschriften,
het fruit op het aanrecht. Naar de zachtheid die ze in zijn wereld
had gebracht. Misschien was dat wat me het meest raakte: ze
had iets hersteld wat ik niet eens had gemerkt dat kapot was.

Ryan legde een hand op mijn schouder. “Je bent weer thuis.” En
op dat moment wist ik: ik was niet zomaar terug in New York.

Ik was geen toeschouwer meer.
Ik was een speler — en de inzet was hoger dan ik ooit had
voorzien.

Hoofdstuk 2 – Tiffany

De geur kwam eerst. Rozemarijn, knoflook, rode wijnsaus. Nog voor ik mijn jas had uitgetrokken, sneed het door me heen — een herinnering aan een tijd zonder wetboeken, deadlines of verwachtingen. Een tijd waarin *thuis* gewoon een plek was met eten op tafel en regels die simpel genoeg waren om te volgen. “Schoenen uit,” klonk het vanuit de keuken. Scherp, maar warm. Mijn moeders handelsmerk.

Ik trapte mijn hakken uit en zette ze ordelijk naast elkaar, alsof ik daarmee mijn entree minder luidruchtig kon maken. “Goed om te weten dat sommige regels heilig blijven.”

“Je bent misschien volwassen,” riep ze terug, “maar dat betekent niet dat ik mijn vloeren opoffer.” Ik grijnsde. Sommige dingen veranderden nooit — en ergens stelde dat gerust.

De woonkamer gonsde van stemmen. Gelach dat opsteeg en weer wegebde als golven. Ik bleef even in de deuropening staan — een oude gewoonte. Eerst observeren. Dan pas meedoen. Het was veiliger zo.

Een kamer scannen, patronen zien, mijn plek bepalen. Zelfs hier, in mijn eigen familie, voelde ik me soms eerder een gast dan een inwoner.

Conor lag languit op de bank, een glas whisky balancerend op zijn knie. Hij leek precies dezelfde zelfverzekerde charmeur die ik jaren geleden had achtergelaten. Toen hij me zag, schoot hij overeind, armen wijd alsof hij net een prijs had gewonnen. “Kijk eens wie er heeft onthouden dat ze nog familie heeft.”

“Doe normaal,” zuchtte ik, terwijl hij me in een omhelzing trok. Toch voelde ik mijn lippen krullen. “Ik heb je vaker gebeld dan mijn therapeut vorig semester.”

“Dat is waar,” zei hij droog. “En licht verontrustend.” Hij kustte mijn wang en keek me scherp aan, alsof hij wilde verifiëren of ik echt bestond. “Je ziet er goed uit, Tiff.”

“En jij ziet eruit alsof je nog steeds niet hebt gepakt voor L.A.” Hij haalde zijn schouders op. “Vier weken. Meer dan genoeg tijd om te blijven uitstellen.” Nog voor ik kon antwoorden, voelde ik kleine handen aan mijn been trekken.

Zwarte krullen. Grote chocoladebruine ogen. Een stemmetje dat dwars door alle gesprekken heen sneed. “Tante Tiffy!” piepte ze.

“Terry!” Ik zakte door mijn knieën en ving haar op toen ze tegen me aanvloog. Haar armen sloten zich verrassend stevig om mijn nek. Ze rook naar shampoo en koekjes. “Wat ben jij gegroeid!”

“Ze eet als een paard,” zei Delphina vanuit de eetkamer. Haar stem droeg dat zeldzame mengsel van rust en gezag. Ze stond in de deuropening, haar donkere rode haar los, een glimlach die de vermoeidheid niet helemaal kon verbergen. “En ze luistert alleen nog naar ‘Koningin Terry’.”

Dominic schoof een bord naar me toe, zijn beweging gecontroleerd zoals altijd. Hij hoefde niet veel te zeggen; de blik die hij me gaf was genoeg. Kort, onderzoekend, alsof hij checkte of ik me staande hield. “Goed dat je terug bent.”

“Ik weet niet of ik dit nog *thuis* kan noemen,” mompelde ik, meer tegen mezelf dan tegen hen. “Maar... ja.”

Mijn blik gleed naar de mahoniehouten tafel die glansde in het kaarslicht — lang genoeg voor een leger. Het eten dampte, bestek rinkelde, stemmen vlogen door elkaar. Huiselijk, ja. Maar ook iets toneelmatigs.

Alsof we allemaal personages waren in een stuk dat we al te vaak hadden opgevoerd. Iedereen kende zijn tekst, zijn rol, zijn plaats.

Ik ook. Alleen voelde het alsof ik altijd een understudy was gebleven — iemand die klaarstond om in te vallen, maar nooit de hoofdrol kreeg.

Ik nam plaats tussen Conor en Dominic. Mijn bord vulde zich automatisch, alsof mijn aanwezigheid verwacht maar niet bevraagd werd. Ik luisterde, glimlachte op de juiste momenten, maar ergens bleef dat gevoel knagen: kijken, nooit helemaal meedoen.

Halverwege mijn bord schraapte Ryan zijn keel. Het gesprek viel stil, alsof iedereen de hiërarchie voelde. “Dus,” zei hij, ogenschijnlijk achteloos terwijl hij zijn servet vouwde, “hoe bevalt *Maddox & Cole*?”

Alle ogen schoven naar mij. Ik slikte een hap door die ineens als steen in mijn keel voelde. “Nog niet begonnen,” zei ik. “Deze week is onboarding. Maar ik heb er zin in.”

“Nerveus?” Ik glimlachte schuin. “Altijd. Maar het goede soort.” Hij knikte langzaam, zijn blik nauwkeurig, bijna te nauwkeurig. “Mooi. Mocht je het niks vinden — of iets flexibeler willen — ik kan iemand zoals jij gebruiken in mijn juridische afdeling. Projectbasis. Parttime.” Ik knipperde verbaasd. “Bied je me nu een baan aan?”